

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

CELE SAPTEZECI DE MINUNI ALE CHINEI

Cordonator Jonathan Fenby

370 de ilustrații, dintre care 313 color

Colaboratori	8
Harta Chinei	10
Cronologie	12
Introducere	15

Jonathan Fenby
The Seventy Wonders of China
 © 2007 Thames & Hudson Ltd, Londra

Grupul Editorial RAO
 Str. Turda nr. 117–119, sector 1, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

Jonathan Fenby
Cele șaptezeci de minuni ale Chinei
 © Enciclopedia RAO 2008,
 pentru versiunea în limba română
 Publicat prin înțelegere cu Thames & Hudson Ltd.

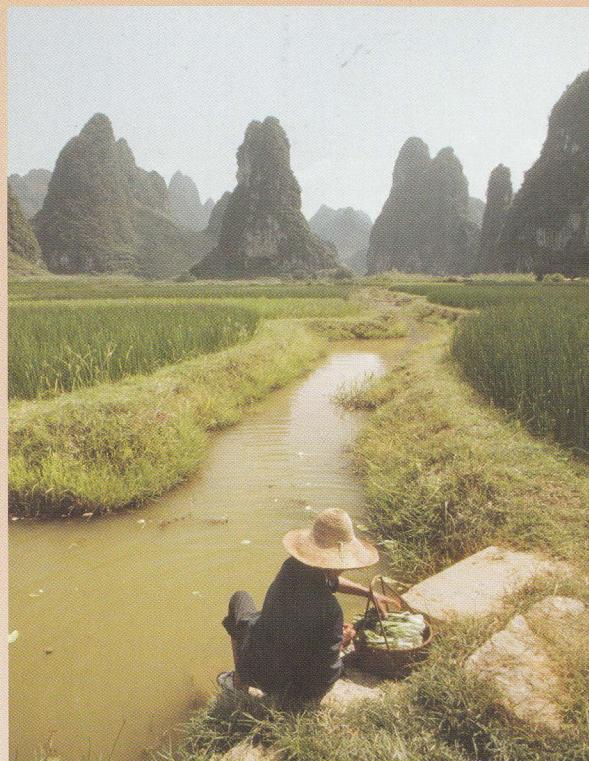
Traducere din limba engleză
 CARMEN ION

Orice reproducere sau preluare parțială sau integrală, prin orice mijloc,
 a textului și/sau a iconografiei lucrării de față este strict interzisă,
 acestea fiind proprietatea exclusivă a editorului.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
 Fenby, Jonathan
 Cele șaptezeci de minuni ale Chinei / Jonathan Fenby,
 trad.: Carmen Ion. - București: Enciclopedia RAO, 2008
 Index
 ISBN 978-973-717-226-6
 I. Ion, Carmen (trad.)
 008 (510)

Tipărit în Singapore
 ISBN 978-973-717-226-6

Femeie spălând legume în râu, Guilin.

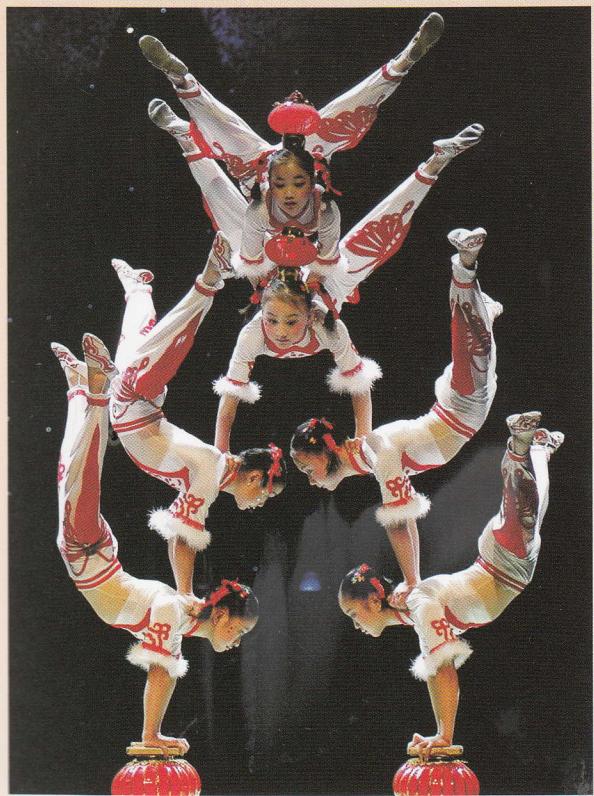
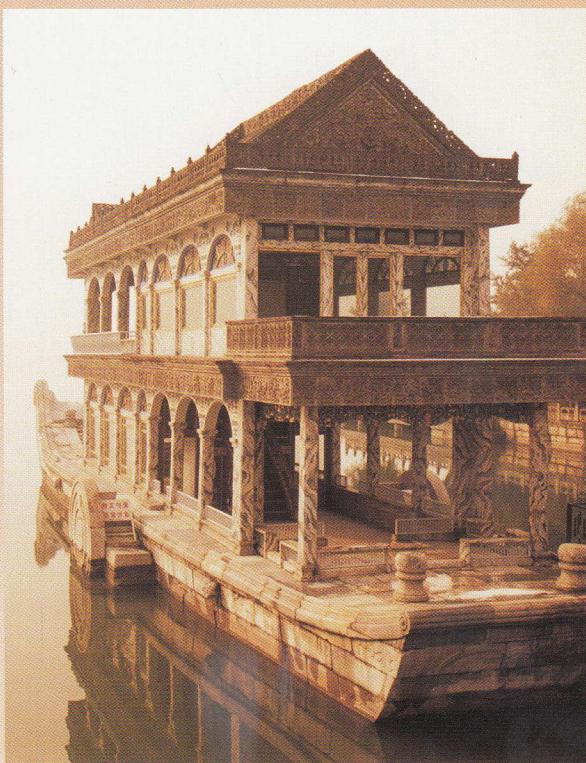
Minuni ale naturii

Introducere	23
1 Munții	25
2 Guilin	29
3 Fluviul Yangtze	32
4 Fluviul Galben	36
5 Deșerturile	39
6 Drumul Mătăsii	43
7 Yunnan	48
8 Stepele și pășunile din nord	50
9 Viața sălbatică	52
10 Copaci și florile	55

Pagina 1 Statuie din argint parțial aurită a perceptorului
 guvernamental din Zhangjia. Înălțime: 75 cm

Pagina 3 Templul Cerului din Orașul Interzis, Beijing

Introducere	59
11 Populația Han	61
12 Sistemul imperial și prăbușirea sa	64
13 Filozofia	68
14 Religia	71
15 <i>Taiji</i> și <i>Dao</i>	76
16 Artele martiale	78
17 Minoritățile etnice	80
18 Mumile din Tarim	84
19 Circul și acrobațiile	87
20 Agricultura	89
21 Mâncarea și băuturile alcoolice	93

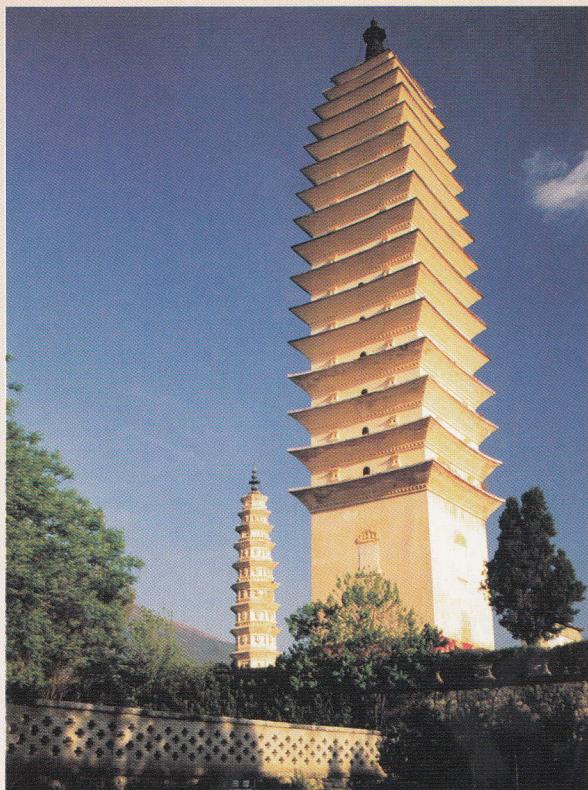
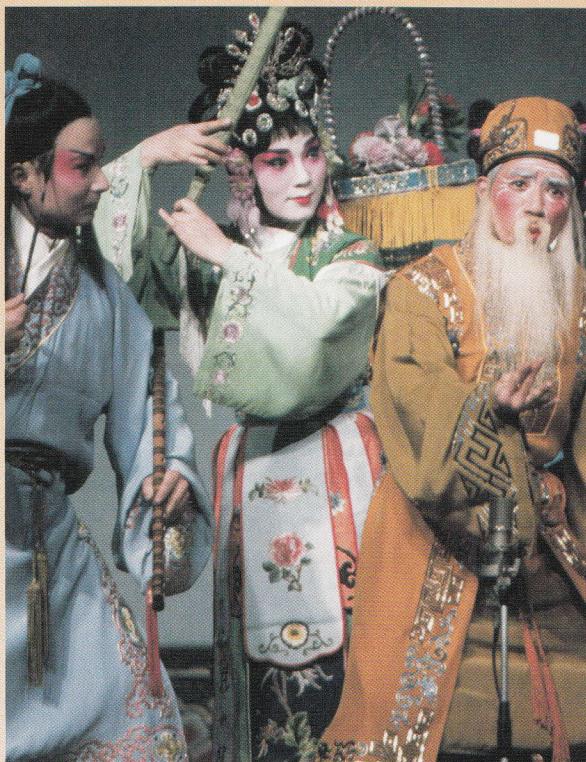

Acrobați chinezi într-un concurs în provincia Hebei.

Orașe și metropole

Introducere	99
22 Beijingul imperial	101
23 Orașul Interzis	105
24 Palatul de Vară	110
25 Templul Cerului	114
26 Beijingul actual	116
27 Shanghai – „Parisul Orientului”	121
28 Shanghai astăzi	126
29 Hangzhou	131
30 Suzhou	134
31 Xi'an	137
32 Nanjing	141
33 Shenyang	145

Introducere	149
34 Casele și arhitectura religioasă	151
35 Mormântul Primului Împărat	155
36 Marele Zid	160
37 Mormintele Ming	165
38 Marele Buddha și Grotele de la Leshan	169
39 Mănăstirea Pălăriei Galbene din Labrang	171
40 Marile monumente tibetane	174
41 Marele Canal	178
42 Basoreliefurile budiste din Dazu	180
43 Clădirile și infrastructura moderne	183

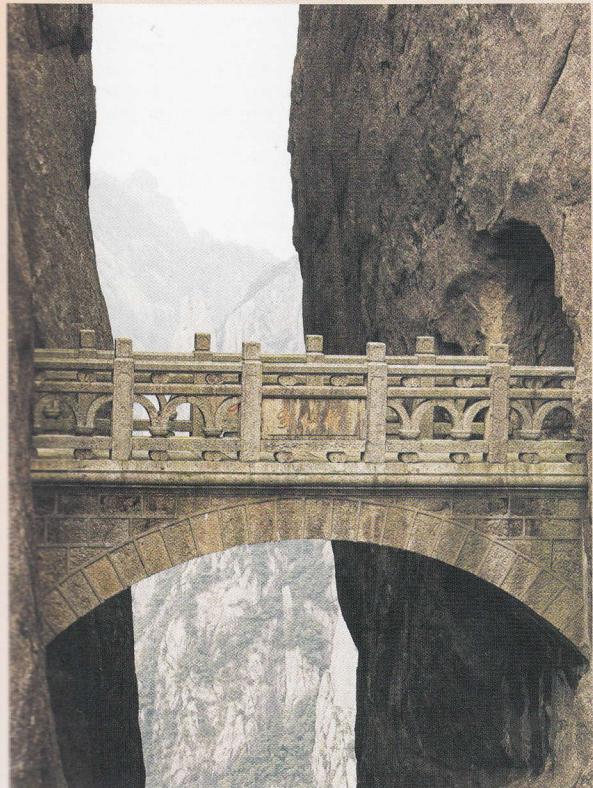
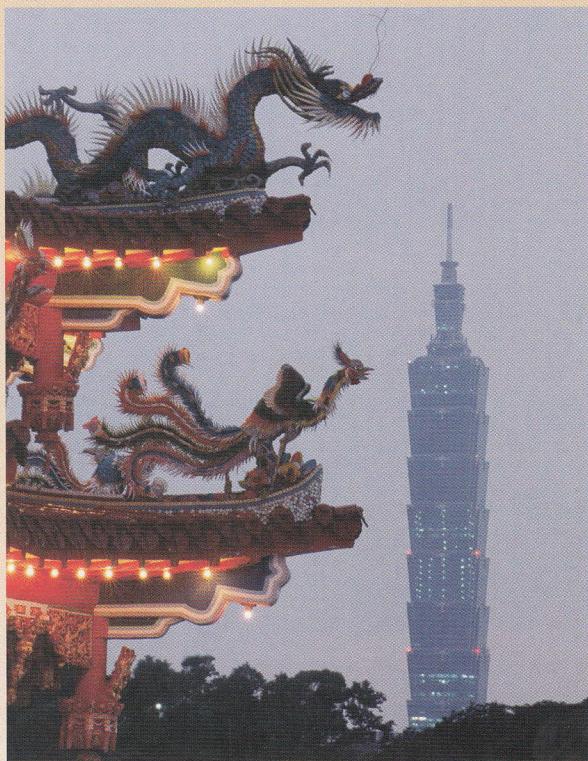
Pagoda Qianxun din Dali, provincia Yunnan.

Artele

Introducere	187
44 Bronzul	189
45 Jadul	194
46 Caligrafia	198
47 Prologul la Pavilionul Orhideei	202
48 Literatura	204
49 Muzica și opera Beijing	208
50 Pictura	212
51 Portelanul	217
52 Lacul	222
53 Sculptura	226
54 Mătasea	231
55 Mobilierul	236
56 Grădinile	240

Vechiul se întâlnește cu noul: Taiwanul noaptea.

Introducere	245
57 Știința	247
58 Astronomia	250
59 Hârtia și tiparul	253
60 Medicina	256
61 Sistemul zecimal și abacul	259
62 Busola, navigația și jonca	261
63 Podurile	264
64 Arta războiului	268
65 Praful de pușcă	270
66 Obiecte de uz cotidian	272
67 Istoria ceaiului	275

Pod în Huang Shan, provincia Shaanxi.

China Mare

Introducere	279
68 Hong Kong și Macao	281
69 Taiwan	285
70 Diaspora chinezească	288

Bibliografie suplimentară	291
Credite fotografice	297
Surse citate în ediția în limba engleză	299
Indice	300

Cronologie

DINASTIILE CHINEI

Xia cca 2070–cca 1600 î.Hr.
Primii conducători cunoscuți ai Chinei, așezați la Fluvial Galben; agricultori cunoscători ai ceramicii și bronzului

Shang cca 1600–cca 1046 î.Hr.
Civilizație localizată tot la Fluvial Galben care folosea ceramica și bronzul

Zhou 1046–221 î.Hr.
Zhou de Vest 1046–771 î.Hr.
Confucius (551–479 î.Hr.) și inventarea plugului de fier
Primăvară și Toamnă 770–476 î.Hr.
Statele Combatante 476–221 î.Hr.
Fărâmîtare politică; răspândirea ideilor confucianiste

Qin 221–206 î.Hr.
Qin Shihuangdi, cunoscut drept Primul Împărat, care a domnit între 221–210 î.Hr., a unificat China, a creat administrația centrală, a început construirea Marelui Zid și a lăsat armata de teracotă în mormântul său

Han 206 î.Hr.–220 d.Hr.
Han de Vest 202 î.Hr.–8 d.Hr.
Han de Est 9 d.Hr.–220
Conducătorii i-au înrolat pe cărturari pentru a ține țara unită și au adaptat confucianismul la cerințele politice; în această perioadă a fost inventată hârtia și Drumul Mătăsiei a deschis calea pătrunderii în China a influențelor străine, inclusiv a budismului

Cele Trei Regate 220–280
(Wei, Shu, Wu)
Perioadă de dezunificare 220–581
Împărțirea Chinei între regatele de Nord și de Sud; răspândirea concepțiilor daoiste

Sui 581–618
Renașterea gloriei imperiale, inclusiv datorită construirii Marelui Canal

Tang 618–907
Expanziune militară și pacificare; înflorire a artelor, cu precădere a

sculpturii, portelanului, poeziei, arhitecturii și statuilor mortuare

Cele Cinci Dinastii 807–960
Cincizeci de ani de lupte

Song 960–1279
Inventarea prafului de pușcă și a tiparului; apariția banilor de hârtie; construirea celor mai avansate vase din lume

Yuan 1279–1368
Kubilai Khan, nepotul lui Gengis Han, cucerește China

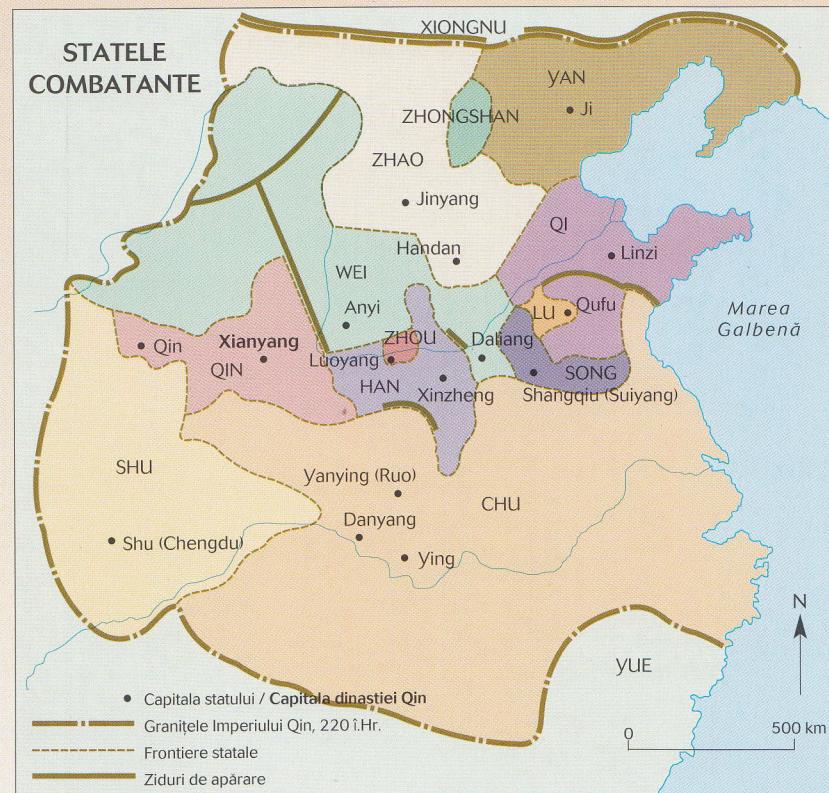
Ming 1368–1644
Reinstaurarea tradiției imperiale chineze, construirea Orașului Interzis și a mormintelor Ming; dezvoltarea tehnicii portelanului, începerea ascensiunii eunucilor și acceptarea primului străin – un iezuit – în Orașul Interzis

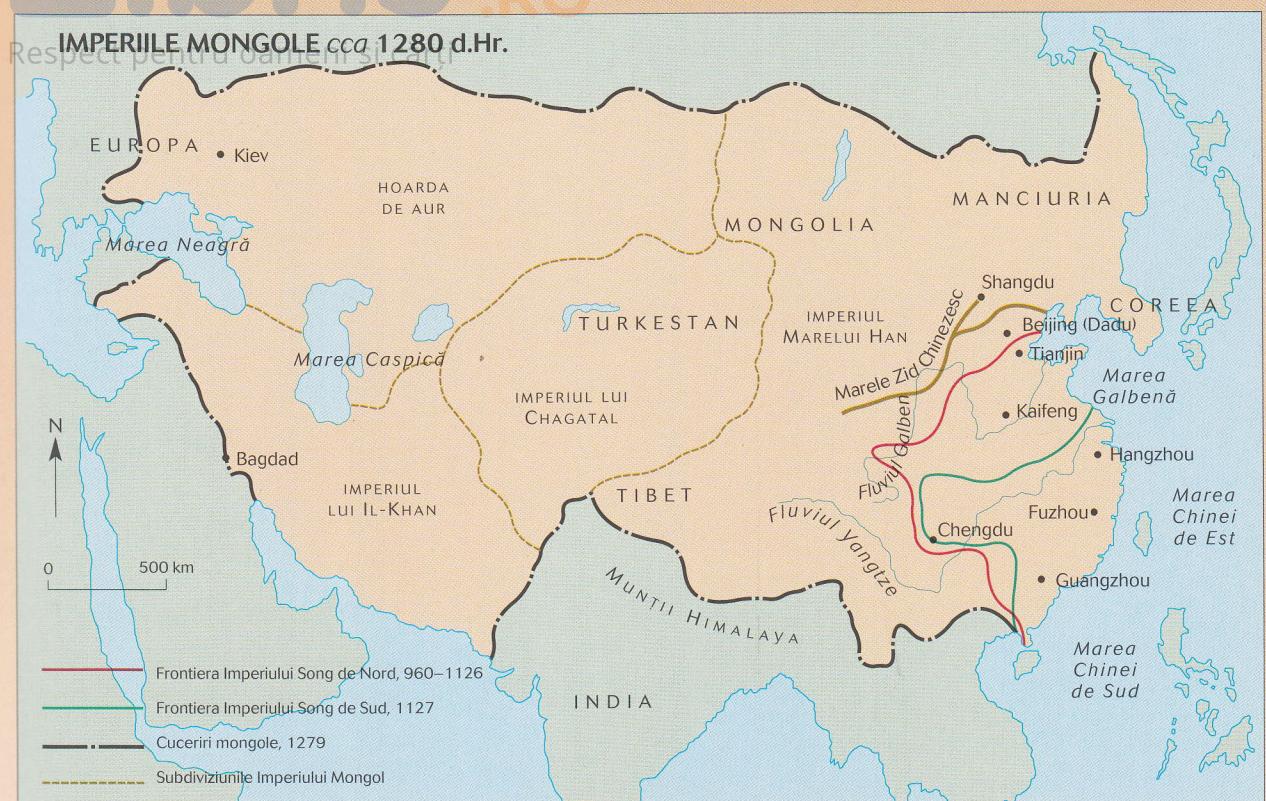
Qing

1644–1911
Apogeu, sub cei Trei împărați din secolele XVII și XVIII, apoi declinul care avea să culmineze cu abdicarea ultimului împărat, în 1912

Republica 1912–1949
Perioadă frământată, marcată de condescere seniorilor locali, apoi de supremacia Guomindangului (Partidul Naționalist), condus de Chiang Kai-shek, care, slăbit de invazia japoneză și opt ani de război civil, este înfrânt de comuniști

Republica Populară 1949–prezent
Mao Zedong domină China timp de un sfert de veac, lansând Marele Salt înainte și Revoluția Culturală; la mijlocul anilor 1980, China face schimbări economice, adoptă metode de piață; are cea mai rapidă creștere economică

IMPERIILE MONGOLE cca 1280 d.Hr.

IMPERIUL MING

Minuni ale naturii

Minunile naturale ale Chinei sunt vaste, dar și concentrate ca arie. Ele variază de la munte înalte și fluvii lungi, la colțuri superbe, crânguri de bambuși, văi muntoase cu cascade sau lacuri cu sălcii. Există superbe formațiuni geologice precum aflorimentele carstice de la Guilin (p. 29), iar speciile de flori și pomi (p. 55), printre cele mai diverse din lume, au fost în mare parte exportate, de-a lungul anilor, în Occident. Floarea națională, bujorul chinezesc, este numită „culoarea nației și parfumul cerului”. Aici trăiesc 10% dintre vertebratele de pe glob și o bogată natură sălbatică (p. 52): urși Panda, tigri, delfini sau cocori, simbol al longevității.

Teritoriul de 9,6 milioane de km² al Chinei este dispus în trei secțiuni în formă de trepte: zonele joase de coastă, un platou mai înalt pe direcția nord-sud, și munte care domină peisajul, în frunte cu Everestul. La cealaltă extremă, Depresiunea Turfan de pe Drumul Mătăsii (p. 43) se situează pe locul doi în lume în topul celor mai joase zone. Regiunile geografice și topografice au influențat elementele constitutive care formează țara. Cu populațiile, economiile și sistemele lor sociale atât de diverse, acestea au reprezentat o serioasă provocare pentru guvernele centrale, dornice să asigure unitatea națională. •

În pășunile întinse (p. 50) și stepele de lângă Mongolia s-a născut o cultură nomadă mult timp considerată o amenințare de către conducători. Triburile de vajnici călăreți atacau nordul Chinei, mongolii reușind să preia conduceră imperiului între 1279–1368. Deșerturile

Oi păscând în Muztagh Ata, un pisc din lanțul montos Kunlun care asigură o bună parte din apa curgătoare atât de necesară pentru regiunea Xinjiang.

Respect pentru oavastă în nord și vest, străbătute timp de secole de caravane de cămăile, sunt acum survolate de turiști. Cei mai temerari se avântă cu mașina prin întinderile stâncoase, oprindu-se în oaze izolate ca Lop Nor, loc pentru teste nucleare, dar și podgorie renumită pentru vinul roșu placut și ușor. Dincolo de Desertul Taklamakan și Drumul Mătăsii care îl traversa se înalță Munții Pamir. Aici și-a găsit sfârșitul Timur cel Șchiop sau Timur Lenk, marele cuceritor din Uzbekistan, în cursul ultimei sale campanii din China.

În nord, predomină șesurile întinse, iar în sud câmpurile fertile de orez. Provincia Yunnan (p. 48) din sud-vest, cu vegetația sa semitropicală luxuriantă, a rămas un loc special, izolat de restul țării de jungla ce se continuă până în Vietnam și Myanmar, ca și de podișul Tibet. Iar aici, pentru a atrage turistii, un oraș se pretează să devină situl Shangri-La, paradisul fictiv inventat de un romancier britanic pornind de la articolele scrise pentru revista *National Geographic* de un botanist austriac care locuise în Yunnan timp de două decenii.

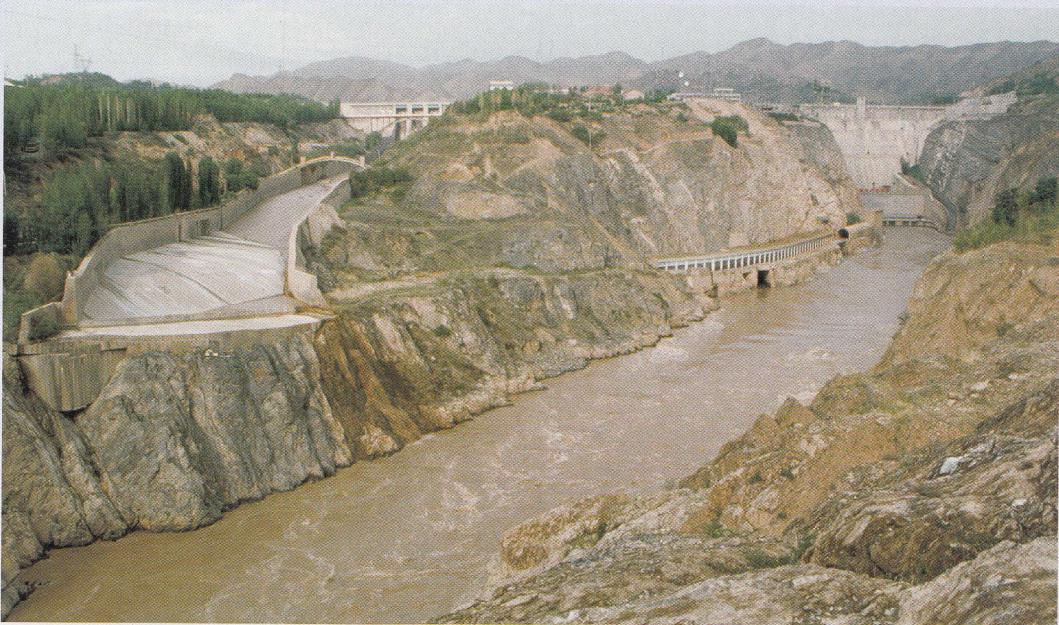
Cele două mari cursuri de apă, Yangtze (p. 32) și Fluviul Galben (p. 36), ocupă un loc important în memoria colectivă și cultura

nățională. Fluviul Galben a constituit leagănul civilizației chineze, iar Barajul celor Trei Defilee de pe Yangtze (p. 183) este simbolul marilor proiecte de infrastructură menite să modernizeze țara. Timp de multe secole, cele două fluvii au reprezentat căi de comunicații majore, alături de alte ape ca Han, Xiang și rețeaua de canale care formează delta Râului Perlelor, din jurul orașului Guangzhou, în sud.

Până în secolul XX, râurile au constituit principalele căi de transport și rămân și acum importante din punct de vedere economic. Ele au fost însă și surse de pericol. Inundațiile au distrus frecvent sate și recolte. Fluviul Galben, plin de aluviuni, a fost numit „Tristețea Chinei” datorită revărsărilor sale devastatoare care au lăsat milioane de oameni fără adăpost.

Dezvoltarea economică, agricultura intensivă și turismul amenință frumusețile naturale ale țării – animale sălbaticice, plante sau râuri ale căror maluri sunt defrișate. Alături de poluarea accentuată și de ploile acide, dezertificarea se extinde spre nord, Beijing fiind tot mai expus furtunilor de nisip. Minunile naturale ale Chinei, atât de vaste și variate, vor continua să reprezinte o mare bogăție națională, dar, odată cu dezvoltarea economică a țării, crește și necesitatea de a le proteja.

Barajul Linjiaxia, ridicat în calea Fluviului Galben în Defileul Linjiaxia.

*Mă-ntrebi de ce sălăsluiesc pe muntele cel verde,
Zâmbesc, dar nu-ți răspund, iar inima îmi e tihnită.
Departă poartă apa frumoase flori de piersic,
De rai și de pământ am parte-n lumea asta.*

Li Bo, ÎNTRERĂI SI RĂSPUNSURI DESPRE MUNTE, 753 D.HR.

China este deseori descrisă ca o țară pe trei paliere. Zona de țarm formează nivelul de jos, iar bazinele și podișurile care se întind din sud spre nord și nord-vest reprezintă nivelul intermediu. În fine, la etajul superior se situează platoul Qinghai-Tibet din vest. Există multe lanțuri muntoase importante, începând cu Himalaya, cu cele mai

înalte vârfuri din lume, care desparte Tibetul de Nepal și India.

Muntele Chomolungma

Chomolungma, mai cunoscut de occidentali sub numele de Everest, este cel mai celebru munte din Republica Populară Chineză. Este situat în Munții Himalaya, fiind deci doar în

Lanțul muntos Himalaya văzut dinspre Nepal, cu Muntele Chomolungma sau Everest, cum l-au numit occidentalii.

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

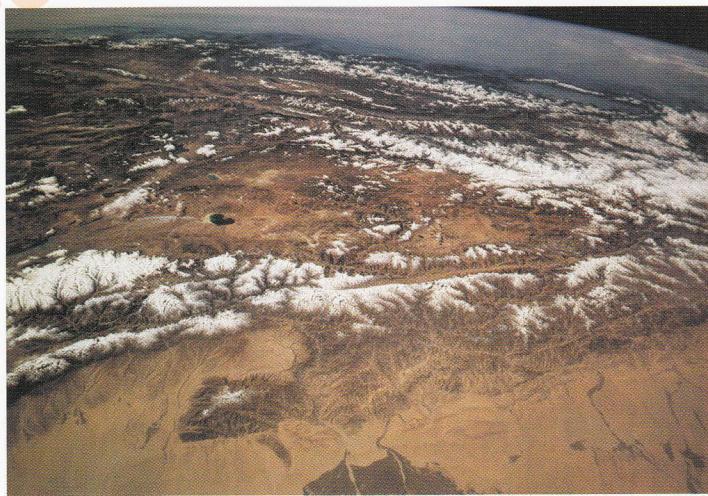
parte pe teritoriu chinez, vârful său formând o parte a hotarului cu Nepal. În tradiția tibetană, Chomolungma era zeița mamă a pământului, în timp ce numele occidental aparține lui Sir George Everest, topograful care a condus prospecțiunile geologice din Himalaya la începutul anilor 1840.

Chomolungma este considerat cel mai înalt munte din lume: exact 8 844,43 m, potrivit măsurătorilor efectuate de chinezi în 2005. Reprezintă, totodată, și provocarea supremă pentru alpiniști. Vârful a fost cucerit pentru prima dată, dinspre partea nepaleză, pe 29 mai 1953, de către Tenzing Norgay și Sir Edmund Hillary. De atunci, a fost atins de mai multe expediții pornite din taberele de bază din Nepal sau Tibet, o parte din alpiniști fiind chinezi. Pentru deschiderea Jocurilor Olimpice de la Beijing din 2008, chinezii intenționează să înalțe torța olimpică pe Chomolungma.

Lanțul muntos Himalaya s-a ridicat din ape în ultimele 65 de milioane de ani. Munții și platoul Qinghai-Tibet alăturate au un puternic efect asupra climei, blocând curentii de aer sub 4 000 m altitudine. Platoul stopează mișcarea spre sud a aerului rece, ca și pătrunderea în China a curentului nordic indian sau a monsunului de vară sud-vestic.

Alte lanțuri muntoase

Ca și în cazul Himalayei, multe alte lanțuri muntoase situate pe direcția est-vest formează frontiere politice sau delimită regiuni climatice. Munții Kunlun, cu vârfuri care depășesc în general 5 000 m, se întind de la Munții Pamir în vest până la Bazinul Sichuan în est, formând capătul nordic al platoului Qinghai-Tibet. Acest lanț este foarte important pentru orașele din oazele din Xinjiang, aflate la nord, pentru care asigură apa curgătoare. Lanțul Tianshan traversează regiunea Xinjiang, pe care o desparte în două mari bazine. Sunt munți de 3 000 până la 5 000 m altitudine, punctați de numeroase bazine alimentate de ghețarii din Tianshan. Nucleul administrației provinciei Xinjiang se regăsește în aceste bazine. Munții Altai din nordul îndepărtat

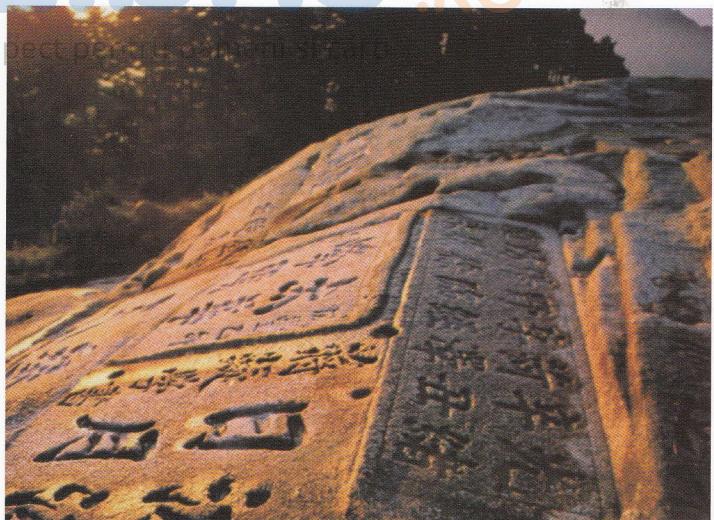
formează o parte a graniței cu Kazahstanul și Mongolia. Pădurile de pe pantele lor sudice sunt exploatație pentru a se obține cherestea.

Munții Qinling din centrul Chinei, cu altitudini de 2 000–3 600 m, formează o demarcare naturală importantă între nord și sud. Din punct de vedere climatic, aceștia blochează pătrunderea aerului rece în sud și a precipitațiilor în nord. În mod similar, munții Nanling, aflați mai în sud, sunt o barieră în calea înghețului în Guangdong. Datorită înălțimii sale mai mici (3 280–4 920 m) și trecătorilor largi, acest lanț permite însă uneori pătrunderea gerului înspre sud.

Majoritatea lanțurilor muntoase situate pe direcția nord-est–sud-vest se află în nordul Chinei. Marele Hinggan (1 000–1 400 m), cu pante vestice domoale și estice abrupte, traversează estul Mongoliei Interioare, contribuind la clima, în general mai uscată și mai rece, din nord-vest. Paralel cu acest lanț, dar situați pe granița cu Coreea, sunt munții Changbai, ceva mai înalți (2 000–2 700 m), cu vulcani stinși în ale căror cratere s-au format lacuri frumoase. Înaintând spre sud-vest, către China propriu-zisă, întâlnim Munții Taihang, de 1 500–2 000 m, care despart zona joasă de platoul de loess, din vest, situat la nivelul mediu de altitudine. La fel ca Marele Hinggan, acești munți par mult mai mici văzuți dinspre platou decât dinspre est.

Vedere dinspre sud a Platoului Tibet, cu Deșertul Taklamakan în fundal. Între deșert și platou se află Munții Kunlun.

Pagina opusă
Răsărit de soare pe Hua Shan sau Muntele Sacru de Vest, Shaanxi.

Cuvinte scrijelite de oameni faimoși pe Muntele Huang, centru al daoismului și loc de pelerinaj pentru învățați de-a lungul multor dinastii.

Munți sacri

Probabil că la început munții erau considerați sacri datorită percepției lor ca stâlpi care sprijineau cerul. În tradiția șamanistă și în cea daoistă apar mulți înțelepți care își petrec viața, timp de secole, în locuri izolate din munți care, adăpostind asemenea sihaștri longevivi, aflați în strânsă legătură cu cerurile, au ajuns în chip firesc să fie privite drept sacre. Se poate chiar conchide că un munte era considerat cu atât mai sacru cu cât era mai îndepărtat. Unele lanțuri întregi, socotite sălașuri ale spiritelor, au devenit astfel sfinte.

În China, mulți munți sunt considerați sacri. Daoștii au revendicat Cele Cinci Piscuri (Huashan, Taishan, Hengshan, Hengshan Nan, Songshan), iar Cei Patru Munți Renumăti (Putuoshan, Wutaishan, Emeishan și Jiuhuashan) sunt sfinți pentru unii „bodhisattva”. Cele Cinci Piscuri au avut un statut aparte chiar înainte de finele secolului VI, când daoștii au început să le numească munții lor sacri. Si alți munți au jucat un rol esențial în istoria daoismului și budismului. Probabil că unul dintre cei mai celebri este Muntele Kailash din Tibet, care atrage pelerini budisti, hinduși, Jain și Bön. Astăzi, toți acești munți au devenit atracții turistice, dar în Kailash, un loc sensibil din punct de vedere politic, accesul pelerinilor este permis doar în număr limitat.

Desen în penită din secolul XVII: Huashan, unul din cele Cinci Piscuri Sfinte.

Huangshan

Huangshan sau Muntele Huang (1 864 m) din provincia Anhui este probabil cea mai celebră zonă alpină din China. Numele i-a fost atribuit în 747 d.Hr. în semn de omagiu față de legendarul Împărat Galben. Considerat un decor clasic chinezesc de referință, apare des în pictura peisagistă și în poeme. Zona, renumită pentru marea diversitate biologică și numeroasele temple, numără 77 de vârfuri de peste 1 000 m. În 1990, a fost inclusă în Patrimoniul Natural și Cultural Mondial. În prezent, lângă această zonă pitorească de 154 km² se înalță un oraș de 1,6 milioane de locuitori, iar turismul se află în plin avânt.

*Am trimis deseori desene ale dealurilor din Guilin prietenilor mei de acasă,
dar puțini au crezut că erau adevărate.*

FAN CHENGDA, POET DIN DINASTIA SONG

2

Pitorescul oraș Guilin, situat în Regiunea Autonomă Guangxi, este celebru pentru formațiunile carstice care l-au transformat într-unul dintre cele mai spectaculoase și cunoscute locuri din China. Înconjurat de munte care răsar adesea abrupt din pământ și punctat de numeroase grote și râuri subterane, peisajul din Guilin este descris în multe picturi și poeme tradiționale chinezești.

Clima predominant caldă și umedă, în combinație cu depozite importante de carbonat de calciu, a dat naștere uneia dintre cele mai vaste zone carstice din lume, cu forme deosebite și bizare, modelate prin dizolvarea calcarului în hidrocarbonat de calciu.

În zonă sunt multe locuri de interes istoric, precum Orașul Printilor Jingjiang, dar marea atracție rămâne decorul carstic, ca și Râul Li, mai ales pe porțiunea de 83 km care se întinde de la Guilin la sud, până la Yangzhou. Grotă celor Șapte Stele, de 1,5 km lungime, cu stalactitele și stalagmitele sale spectaculoase, este inclusă în prezent în Parcul celor Șapte Stele, numit așa după cele șapte piscuri dispuse într-o manieră asemănătoare stelelor din constelația Ursă Mare. O altă atracție este Dealul Trompei de Elefant din sud, o stâncă de formă unui elefant care bea apă. Nu în ultimul rând, râurile din Guilin oferă mari oportunități de pescuit, atât pentru oameni cât și pentru cormorani.

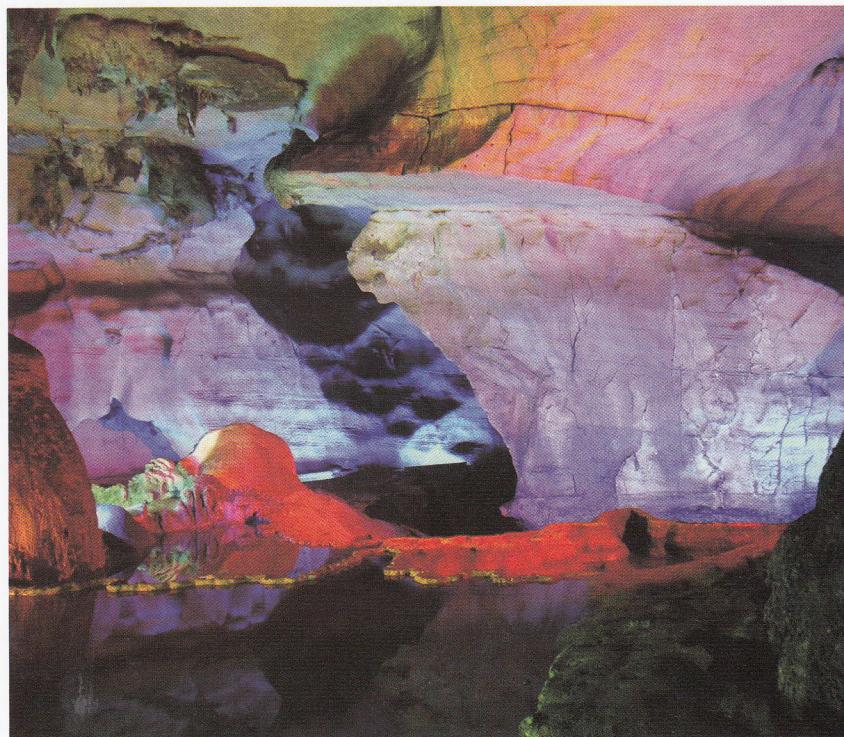
Moștenire culturală

În 1981, Consiliul de Stat a inclus Guilin între primele patru orașe beneficiare ale protecției speciale a moștenirii cultural-istorice și peisajului. În ultimul timp, aici au fost făcute

investiții mari în facilități turistice, mai ales în transport. În 2003, Organizația Mondială a Turismului a nominalizat Guilin pentru prima dată ca destinație turistică în China, alături de orașele mai mari Beijing, Shanghai și Xi'an.

Turismul aduce acum circa 10% din veniturile orașului. I se adaugă industria construcțoare de mașini, textilă, chimică, farmaceutică și a cimentului. Guilin are mai multe instituții de învățământ superior, printre care Universitatea de Stat Guangxi. Figurând în ultimii ani în topul celor mai liniștite zece orașe din China, cu un zgomot redus al traficului, Guilin este un loc bun atât pentru locuit, cât și de vizitat.

Grotă celor Șapte Stele, Guilin.

Vedere a
orașului Guilin,
adăpostit între
formațiuni
carstice cu forme
bizare.

Guilin a fost întemeiat pe malul vestic al Râului Li, în sudul Chinei. Patru alte râuri mai mici străbat orașul. Același nume îl poartă și districtul din nord-estul Regiunii Autonome Guangxi, care înconjoară orașul. Denumirea a fost atribuită zonei limitrofe încă din timpul dinastiei Qin (221–206 î.Hr.). În 1914, a fost înființat județul Guilin, nume pe care însă orașul

l-a primit abia în 1940. Astăzi, Guilin („pădurea de osmanthus”) a devenit o destinație turistică majoră internă și internațională, precum și un centru industrial și cultural al provinciei Guangxi, din nord-estul Chinei. Adăpostește și mii de sculpturi în piatră, realizate de-a lungul secolelor.

Vase de lut au fost descoperite în locuințe rupestre din 5000 î.Hr., dar există vestigii

arheologice datând din circa 8000 î.Hr. Pe locul actual al orașului s-a aflat o așezare omenească începând cu secolul IV î.Hr.

Centrul provinciei Guangxi

Deși aici a fost înființat un județ în anul 111 î.Hr., orașul a început cu adevărat să prospere sub dinastiile Tang și Song (618–1270 d.Hr.). Sub dinastia Ming, succesoarea acestora, așezarea ce avea să fie numită Guilin a devenit capitala provinciei Guangxi, pierzând însă titlul în 1914 în favoarea orașului Nanning, situat mai central. Astfel, Guilin a fost centrul politic, economic și cultural al provinciei Guangxi din timpul dinastiei Song până sub dinastia Qing (1644–1911).

Guilin este un oraș colinar cu cinci districte însumând 565 km² care formează orașul propriu-zis, cu circa 620 000 de locuitori. Zona urbană este înconjurată de 12 ținuturi înglobate în 1998 în Municipalitatea Guilin, cu o populație de 4,76 milioane de locuitori.

În Guilin există o mare diversitate etnică. Chinezii Han și Zhuang formează majoritatea, dar grupurile Tao, Hui, Hmong și Dong sunt bine reprezentate. Populația Zhuang, cea mai mare minoritate etnică din China, este concentrată în Guangxi. Grupul Yao, renumit pentru băile medicinale din plante, trăiește la anumite înăltimi din zonele muntoase. Neamul Hui, format din chinezi din nord-vest convertiți la islamism sau care s-au căsătorit cu negustori musulmani, a fost strămutat în această zonă după mai multe revolte desfășurate în secolul XIX. Hmong, sau Miao în chineză, sunt meșteșugari искусиți, creatori, printre altele, de instrumente muzicale, iar neamul Dong se mândrește cu un stil original de construcție a caselor.

Clima din Guilin este subtropicală, cu multe precipitații și cu o temperatură medie anuală de circa 19°C. Temperatura variază de la 28°C în cea mai călduroasă lună, august, la 8°C în perioadele cele mai reci – ianuarie și februarie.

Câmpuri terasate de orez în Longsheng, districtul Guilin. De secole, etnia Yao din regiune amenajează astfel de terase.

